

докато умрѣ. Понеже мускулитѣ на ржцѣтѣ сж много жилави злочестия разпънатѣ може да виси и се мжчи дълго. Месата на извититѣ ржцѣ отъ тежината на тѣлото почватѣ първо да почерняватѣ, сетнѣ посиняватѣ, защото кръвѣта не може да се движи свободно, и най-сетнѣ се подуватѣ като да сж изгнили или умъртвени. Стомахътѣ и червата сж спущатѣ надолу (гледай фигурата). Мжченикътѣ пици отъ страшни болки и най-сетнѣ слѣдъ 10—12 часово мжчение умира. Много отъ разпънатитѣ проживявали на кръста цѣло денонощие — иѣли 24 часа, а нѣкои силни човѣци прѣкарвали на кръста цѣли три дни, докато умратѣ отъ жажда и гладъ. За ускоряването на смъртѣта, отъ жалъ къмъ разпънатия, прѣчупвали му краката.

За да направятѣ болкитѣ по-слаби, на нѣкои разпънати давали да пиятъ оцетѣ съ нѣкаква опойка, та да не усѣщатѣ силно, или по-лесно да прѣкаратѣ страданието до смъртѣта. На Христа, както знаемъ, войницитѣ подадоха гжба, натопена въ оцетѣ и злъчка (опокойка), за да не усѣща болкитѣ. Разпънатитѣ бивали винаги голи.

Разпъване съ приковаване или вързване ржцѣтѣ и краката върху кръстове или клонетѣ на дърветата било обикновено наказание у индуситѣ, асирянитѣ, перситѣ, скититѣ, египтянитѣ, финикийцитѣ, картагенянитѣ, макаръ и рѣдко, у гърцитѣ и македонцитѣ. Знае се, напр., че когато Александъръ Велики прѣвзелъ града Тиръ, така се разсърдилъ на нѣкои жители, които храбро защищавали града, щото заповѣдалъ да разпънатѣ на кръстѣ 2000 души граждани.

У римлянитѣ разпъванието на кръстѣ се смѣтало за най-грозна, най-позорна смъртъ. Когато ка-